

Wspólnota "Miriam"

Odnowa w Duchu Świętym

Rzeszów - Tabor

3 czerwiec 2020

BIULETYN WSPÓLNOTY, ROK XII, NUMER 541

Spotkania Wspólnoty odbywają się według harmonogramu umieszczonego na stronie Wspólnoty w Domu Diecezjalnym „Tabor” ul. Połonińska 25

Teksty do medytacji od 4.06.2020 r.

Kochani.

Tak jak zapowiadałem, przed nami dalszy etap pracy duchowej, osobistej w związku z charyzmatami. Kontynuujemy pracę z charyzmatami. Codzienna formacja powinna trwać ok. 20 min. Rozpoczynamy modlitwę hymnem do Ducha Świętego, a kończymy ją modlitwą: sekwencja do Ducha Świętego. To dwie stare i szanowane modlitwy Kościoła. Chciałbym, aby każdy z nas je umiał i praktykował.

Mamy wiele charyzmatów biblijnych wymienianych, a innych będę Was uczył w przyszłym roku i na innych etapach życia. Każdy charyzmat podzielony jest na 3 dni: 1. dzień – wyjaśnienie go w świetle Pisma Świętego, uwagi ogólne oraz napisanie modlitwy o ten charyzmat dla siebie. 2. dzień – zauważenie charyzmatów w Tradycji Kościoła oraz napisanie modlitwy o ten charyzmat dla członków wspólnoty. 3. dzień – odpowiedzi na 3 pytania i zawierzenie tego charyzmatu (osobistego czy we wspólnocie) Maryi, odmawiając w tym celu 10 różańca.

Każdy z Was na mocy Sakramentu Chrztu ma w sobie charyzmat. Wraz z Duchem Świętym starajcie się na tym etapie odkrywać jaki charyzmat nosisz w sobie i jak Duch Święty chce przez Ciebie działać.

Na owocną pracę, błogosławieństwo +

Oddaję każdego z Was w rany Chrystusa i Jego Krew, oraz zamykam w Sercu Maryi.

ks. Damian, Pasterz

Czwartek:

1. Modlitwa: hymn do Ducha Świętego.

2. Tradycja Kościoła nt. charyzmatów:

Niekiedy, jak się wydaje, charyzmatyczne dary bywały udzielane przy chrzcie, innym razem – przy jakiejś modlitewnej okazji. W każdym przypadku obowiązkiem człowieka była troska o należyte wykorzystanie Bożego daru: „ludzie otrzymują dar Ducha Świętego przez chrzest albo przez łaskę Ducha, gdy udzielana bywa w darze «mowa mądrości»; «mowa wiedzy» albo jeszcze coś innego; jeżeli więc darem tym człowiek nie zarządzał odpowiednio, to dar Ducha zostanie bez wątpienia odebrany duszy”.

Dlatego tak ważne jest, by pamiętać o podstawowym sprawdzianie miłości, a jest nim jedność wspólnoty wierzących. Absolutnie nie wystarczy powoływanie się na Biblię, bo przecież każdy znajdzie w niej stosowne cytaty dla poparcia swojej, nawet najbardziej niekościelnej nauki. „Jeśli usłyszysz, że ktoś powołuje się na świadectwo Pisma, bacz, byś od razu nie przyznał mu racji”, ale najpierw – radzi Orygenes – „zastanów się, czy przypadkiem jak wilk pod owczą skórą nie ukrywa heretyckiej trucizny i czy to diabeł przez Jego usta nie cytuje Pisma”.

Pycha duchowa przejawia się między innymi w tym, że chrześcijanin zaczyna mniemać, iż sam posiada w sobie wystarczające zdolności do rozsądzenia, co jest, a co nie jest nauką biblijną. W ten właśnie sposób postępują heretycy i „budują dom ze słów, które można przeczytać u Mojżesza, z tych, które znaleźli u Izajasza, Jeremiasza i u pozostałych proroków”, jednak „z ich warg nie spływa miód, lecz płyną tylko słowa tych, co dokonują wyciągów z Pisma”. Heretycy sobie przypisują nazwę prawdziwych uczniów: „nazywają siebie chrześcijanami, a niektórzy trzymają się też Prawa i pouczeni przez nie głoszą, że są przewodnikami ślepych oraz nauczycielami dzieci”; dlatego też oczywiście roszczą sobie prawo do tego, by ratować katolików z błędów, w jakie ci rzekomo popadli: „rozpoznając, co lepsze, twierdzą, że zdolności takiej nie mają członkowie Kościoła”. Tak postępując, heretycy „rabują z Pisma Świętego perły prawdziwej

Telefon Wspólnoty

☎ 884-315-151

Struktura Wspólnoty:

ks. Damian Ziemia

Pasterz

tel. 791-386-047

e-mail: mini-damian@o2.pl

Barbara Zacharska

Lider

tel. 607-433-848

e-mail: b-lech@wp.pl

Marcin Zacharski

V-ce lider

Andrzej Paśkiewicz

V-ce lider

Animatorzy diakonii

Ewelina Konieczna

diakonia modlitewna

Andrzej Paškiewicz

diakonia uwielbienia

Magdalena Gola

diakonia prowadzenia
spotkań

Marcin Zacharski

diakonia modlitwy
wstawienniczej

Wojciech Wojdyło

diakonia liturgiczna

Klaudia Winiarska

diakonia wprowadzająca

Konrad Przydział

diakonia medialna

Alicja Cyrnek

diakonia organizacyjna

Barbara Zacharska

diakonia prorocka

wiary”[96]. Na tej drodze powstają całe struktury wspólnot odłączonych od jedności Kościoła, które powołują się na potrzebę odnowienia zagubionej rzekomo w Kościele katolickim nauki Apostołów:

„Postuchaj heretyków: twierdzą, że posiadają tradycję apostołską. Postuchaj fałszywych nauczycieli: utrzymują, że ich nauka jest nauką Pana [...]. Również nauczyciele ze szkoły Marcjona twierdzą, że ich słowa są prawdą, zwolennicy fałszywych zmyśleń Walentyna, że przepotężna jest jego sekta [...]; wiele Kościołów, oszukanych przez heretycką przewrotność, zgodziło się z ich opinią”.

Problem rozłamów jako wynik pochopnego przyjmowania nowych prorocत्व i duchowych rzekomo nauczania nieobcy był Orygenesowi, a nawet stanowił jedną z jego trosk codziennych.

„Heretycy gromadzą trzody rozłamów przeciw Kościołowi Bożemu, przeciw domowi Izraela; heretycy głoszący bezbożną naukę lub fałszywi nauczyciele oszukujący tych, czyje uszy łechcą, a trzodami tymi są ich uczniowie i wychowankowie”. Ten element też należał do realiów życia pierwotnego Kościoła

3. Napisz modlitwę o charyzmat wiary dla wspólnoty.

4. Modlitwa na zakończenie – sekwencja do Ducha Świętego.

Piątek:

1. Modlitwa: hymn do Ducha Świętego.

2. Refleksja nad pytaniami:

- Dlaczego uważam, że mam ten charyzmat? Dlaczego uważam, że go nie mam? Jak rozróżnić obdarowanie czy brak obdarowania tym charyzmatem?

- Jak ten charyzmat ubogaca / może ubogacić Ciebie?

- Dlaczego pragniesz tego charyzmatu / dlaczego jego nie pragniesz? (proszę wnikać głęboko w swoje motywacje).

3. Zawierzenie tego charyzmatu osobistego czy wspólnoty Maryi – odmówienie 10 różańca, tajemnica Zesłanie Ducha Świętego.

4. Modlitwa na zakończenie – sekwencja do Ducha Świętego.

Sobota:

1. Modlitwa: hymn do Ducha Świętego.

2. Charyzmat nadziei (1 Kor 13)

Św. Paweł wymienia nadzieję obok wiary i miłości, jako szczególną łaskę Ducha Świętego. Nadzieja mówi bowiem o obdarowaniu nowym życiem w Jezusie. Jest to postawa życia, w której człowiek oczekuje spełnienia obietnic danych człowiekowi w Piśmie Świętym. opiera się na pewności i niezawodności słów zmartwychwstałego Chrystusa: „Nie lękajcie się!” Nadzieja jest tym, co pozwala człowiekowi przejść przez doświadczenie graniczne. Jeżeli nadzieja jest ucieczką, to jest to ucieczka do przodu. Narkomani wycofują się, zwijają się i próbują przetrwać. Natomiast nadzieja to przeciwieństwo ucieczki, to odwaga dobrego życia. W sensie duchowym nadzieja jest ściśle związana z wiarą. Dar wymaga wyciągniętych rąk, w które można go złożyć. A to wymaga pokory. Potocznie rozumiemy ją jako pewną unізoność, służalczość, natomiast pokora to przede wszystkim umiejętność przyjęcia daru: pozwolić się obdarzyć. Tymczasem zwycięża w nas zupełnie inna postawa: sam sobie dam radę.

Nadzieja jest cnotą teologalną, ale w rozumieniu charyzmatycznym istnieje jako hojny dar Ducha Świętego.

3. Napisz modlitwę o charyzmat nadziei dla siebie.

4. Modlitwa na zakończenie – sekwencja do Ducha Świętego.

Niedziela:

1. Modlitwa: hymn do Ducha Świętego.

2. Tradycja Kościoła nt. charyzmatów.

Oddzielony od Orygenesu barierą języka i geograficzną odległością afrykański biskup łacki, Cyprian (ok. 200-258), jest kolejnym wybitnym świadkiem wiary starożytnego Kościoła, który nas poprowadzi w rozumieniu darów duchowych. O prawdzie Ewangelii Cyprian zaświadczył męczeństwem. Od niego również możemy się nauczyć czegoś o obecności charyzmatów w pierwotnym chrześcijaństwie, o radościach i korzyściach z tego płynących, ale też o możliwych niebezpieczeństwach fałszywych prorocत्व oraz takich znaków i cudów, które nie są dokonywane zgodnie z zamysłem Ducha Bożego. Rzecz ciekawa, że św. Cyprian w liście do prezbiterów i diakonów na temat modlitwy pisze o swoich własnych wizjach modlitewnych. Wspomina na przykład: „w widzeniu, jakie miałem, uczyniono nam zarzut, że na modlitwach śpimy, że się nie

modlimy czujnie”. Także w liście do Florencjusza pisze w roku 254 o swoich profetycznych snach, łącząc od razu Boży charyzmat z płynącą od Boga łaską pasterzy Kościoła, prezbiterów i biskupów: „Pamiętam bowiem o tym, co mi już zostało objawione, a raczej co uległemu i bojaźliwemu słudze powaga Pańska i Boża nakazała. Ten, co między innymi łaskawie zechciał [mi się] okazać i objawić, dodał i to: «Kto więc nie wierzy Chrystusowi ustanawiającemu kapłana, później mu uwierzy, gdy [Chrystus] pomści kapłana. Chociaż wiem, że niektórzy śmieją się ze snów i widzenie za głupotę uważają, są to oczywiście ci, którzy wolą wierzyć w to, co przeciw kapłanowi jest mówione, niż [wierzyć] kapłanowi. Lecz nic w tym dziwnego, skoro o Józefie mówili jego bracia: «Oto jasnowidz idzie, chodźcie więc teraz, zabijmy go»”. Jako dobry znawca Biblii, a zwłaszcza nauczania Jezusa Chrystusa i Jego Apostołów, Cyprian oczywiście doskonale wie, że istnieją też fałszywe wizje i prorocтва. Oto przykład intrygującej relacji o niezwyklej charyzmatyczce, która przyciągnęwszy pewną liczbę ludzi, zaczęła uzurpować sobie prawo do udzielania chrztu i sprawowania Wieczery Pańskiej a nawet do tworzenia paralelnych struktur kościelnych: W czasie prześladowań „nagle ukazała się tu pewna kobieta, która ogłaszała się za prorokinię i tak postępowała, jakby była pełna Ducha Świętego. Tak ją unosiła moc głównych szatanów, że przez długi czas niepokoiła i oszukiwała wiernych. Czyniła rzeczy zdumiewające i nadzwyczajne i zapowiadała, że poruszy ziemię. [...] Szatan sprawił też, że owa kobieta w ciężką zimę chodziła boso po zlodowaciałym śniegu bez żadnej dla siebie szkody i jakiegokolwiek zranienia. [...] Często odważała się udawać, że przez jakieś nie do pogardzenia wezwanie poświęca chleb i czyni Eucharystię, i składa ofiarę Panu bez użycia zwykłej formuły liturgicznej. Chrzciała również wielu”. Co robić wobec takich niezwyklej, choć niepokojących zjawisk duchowych? Na szczęście chrześcijanie nie są pozostawieni przez Boga w sytuacji chaosu, niepewności i szukania po omacku. Drogą wyjścia z problemu jest rozeznawanie wizji według autorytetu Kościoła, gdzie trwa autentyczna wiara ewangeliczna w apostołską wspólnotę Jezusa Chrystusa. Wspólnota taka jest nie tylko „wspólnotą z niektórymi”, a więc z dowolnie wybranymi na zasadzie sympatii lub zgadzania się w poglądach; obejmuje ona z definicji na pierwszym miejscu pasterzy, którzy pozostają ze sobą w katolickiej łączności na całym świecie: „Biskup jest w Kościele, a Kościół w biskupie, i jeśli kto nie jest z biskupem, nie jest w Kościele. Daremnie pochlebiają sobie ci, którzy nie utrzymują pokoju z kapłanami, że ukradkiem wcisną się do Kościoła, pozostając w ukryciu poza nim we wspólnotę z niektórymi. Kościół katolicki jest tylko jeden, nierozdzielny, niepodzielny, całkowicie złączony i zespolony cementem wzajemnie zjednoczonych ze sobą kapłanów”

3. Napisz modlitwę o charyzmat miłości dla wspólnoty.

4. Modlitwa na zakończenie – sekwencja do Ducha Świętego.

Poniedziałek:

1. Modlitwa: hymn do Ducha Świętego.

2. Refleksja nad pytaniami:

- Dlaczego uważam, że mam ten charyzmat? Dlaczego uważam, że go nie mam? Jak rozeznaczyć obdarowanie czy brak obdarowania tym charyzmatem?

- Jak ten charyzmat ubogacza / może ubogacić Ciebie?

- Dlaczego pragniesz tego charyzmatu / dlaczego jego nie pragniesz? (proszę wnikać głęboko w swoje motywacje).

3. Zawierzenie tego charyzmatu osobistego czy wspólnoty Maryi – odmówienie 10 różańca, tajemnica Zwiastowanie Najświętszej Maryi Panny.

4. Modlitwa na zakończenie – sekwencja do Ducha Świętego.

Wtorek

1. Modlitwa: hymn do Ducha Świętego.

2. Dar łez – nie ma go ujętego w Piśmie Świętym, nie mniej jednak powstaje przy nim wiele kontrowersji. Przypatrzmy się, co takiego on oznacza. Czasami jesteśmy świadkami szczególnego płaczu na spotkaniach modlitewnych. Ten dar towarzyszy często nawróceniom, jest wyrazem stanu szczęścia wypływającego z doświadczenia bliskości kochającego i przebaczącego Boga. Bardzo często dar ten wiąże się ze stanem pocieszenia duchowego i towarzyszy doświadczeniu emocjonalnego uniesienia, które często pojawia się pod wpływem działania Boga. Tak naucza św. Ignacy z Loyoli. Dar łez jest więc zewnętrznym przejawem działania Boga w sercu człowieka, podczas którego doświadcza on szczególnego stanu pocieszenia, a jego dusza rozpala się miłością do Boga. Dar łez ma charakter oczyszczający i rodzi w sercu poczucie wolności i szczęścia. Podobnie jak dar zaśnięcia w Panu, ma charakter daru “nietrwałego”, udzielanego w określonych momentach życia, ale może występować również w formie stałej (na przykład u św. Ignacego czy wielu

innych świętych) i wtedy staje się cenną pomocą w procesie rozeznawania jako potwierdzenie działania Ducha Świętego. W Piśmie Świętym widzimy, jak płacze jawno grzesznica (Łk 7,47). Istnieją natomiast inne łzy - takie ciężkie, które "odbierają głos" i to też jest dar, ale trochę inny od tych pierwszych łez, bo są bólem - właśnie z powodu swojej "nędzy i grzeszności", ale taki ból oczyszcza, a może być też "żalem doskonałym". Kiedy ujawniają się te różne łzy? Na to wpływa stan duszy, czyli, czy żyjemy w łasce, czy w grzechu ciężkim. Jeżeli więc żyjemy w łasce, powinien ujawniać się dar łez lekki - św Ignacy mówi, że "jak woda spadająca na gąbkę". Łzy ciężkie w przypadku życia w łasce uświęcającej raczej pochodzą do złego ducha. Jeżeli natomiast przechodzimy, jak mówi św Ignacy z Loyoli "od grzechu ciężkiego w inny", no to raczej nie będzie daru łez pocieszającego, ale może ujawnić się właśnie dar "ciężkich łez", lub wręcz płaczu i szlochania. Zauważ jeszcze co mówił św. Ignacy i jak to się sprawdza, ale ludziom grzeszącym ciężko - właśnie ciężko płakać, bo "oni wyobrażają sobie przyjemności życia i nimi żyją", a więc łaska jest od nich z daleka. Co więc zauważamy:

- z reguły prawdziwy dar łez nie odbiera głosu i nie powoduje łkania
- szlochanie i łkanie może być łaską, o ile powoduje prawdziwą skruchę i nawrócenie
- dar łez prowadzi do "większego pokochania i chęci naśladowania Jezusa"

3. Napisz modlitwę o dar łez dla siebie.

4. Modlitwa na zakończenie – sekwencja do Ducha Świętego.

Środa:

1. Modlitwa: hymn do Ducha Świętego.

2. Tradycja Kościoła nt. charyzmatów.

Przy końcu tego krótkiego i fragmentarycznego przeglądu świadectw o charyzmatach zawartych w pismach chrześcijańskich autorów II i III wieku przyda nam się jeszcze rzut oka na to, jak przy końcu starożytności w Kościele uprzywilejowanym środowiskiem przeżywania charyzmatów stało się środowisko mnichów. Oto Orygenesowe homilie do Księgi Psalmów stały się po prawie dwóch wiekach materiałem wyjściowym do głoszenia Dobrej Nowiny przez św. Hieronima (ok. 347-420). To co Orygenes opisywał jako działanie charyzmatów we wspólnocie chrześcijańskiej w ogólności, Hieronim odnosił raczej do wspólnoty mnichów żyjących radami ewangelicznymi. Oto ówczesny znak czasu! Wyzbywanie się dóbr materialnych odczytywano jako dowód równie potężnego działania Ducha Świętego, co wylanie Ducha w dzień Pięćdziesiąticy: „Także święci co dnia upijają się w gorączce wiary, a upijają się Duchem Świętym. Ty, który wczoraj gromadziłeś złoto, a dziś je porzucasz – czyż w oczach tych, którzy cię nie znają, nie uchodzisz za szalonego? Ponieważ Duch Święty zstąpił na Apostołów i napełnił ich, i mówili różnymi językami, również o nich mówiono, że upili się młodym winem”. W dzień Pięćdziesiąticy w Jerozolimie Duch Święty wylał obficie swoje charyzmaty na Kościół. Po niedługim czasie Apostołowie mogli już powiedzieć, że wylewa się na następnych z kolei ludzi „tak jak na nas na początku” (Dz 11,15). Słowa te powtarzali na podstawie własnego doświadczenia bezpośrednio uczniowie Apostołów, a potem z kolei ich uczniowie i wychowankowie tych uczniów. Działo się tak w I wieku i w II, i na początku III stulecia. Każde pokolenie chrześcijańskie mogło powiedzieć: „I u nas działa Duch Boży, jak to było na początku Kościoła”. Przy końcu pierwszego etapu naszej duchowej wędrówki śladami niezwykłych darów Ducha Świętego stanęliśmy więc u progu charyzmatycznej przygody mnichów IV wieku. „Wino rozwesela serce człowieka. Lecz tu jest mowa o winie duchowym, co natychmiast upaja człowieka, który je wypije. Wy wszyscy, skoro porzuciliście wasz majątek, waszych rodziców, synów i krewnych, wypiliście wino i upojeni zaczęliście szaleć w sprawie Chrystusa. Czyż nie wydaje się wam upojeniem [...] uciekać z miast, iść na pustynię, wyzbyć się afektów, nie dbać o pokrewieństwo cielesne, a znać tylko Chrystusa? Takim winem upili się Apostołowie”

3. Napisz modlitwę o charyzmat nadziei dla wspólnoty.

4. Modlitwa na zakończenie – sekwencja do Ducha Świętego.

Ogłoszenia

1. Przypominamy, o obowiązkowej modlitwie Anioł Pański w intencji o otwartość na charyzmaty i jej przyjmowanie dla wszystkich członków wspólnoty przez ręce Maryi oraz zachęcie Pasterza do postu w intencji wspólnoty 12 dnia miesiąca.
2. We wtorek 9.06.2020 o godz. 18:30 odbędzie się spotkanie diakoni modlitwy wstawienniczej

Informacje o spotkaniach będą na bieżąco przekazywane przez pogotowie modlitewne